

Datum van
inontvangstneming

:

24/06/2016

Zaak C-283/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

23 mei 2016

Verwijzende rechter:

High Court of Justice, Family Division of England and Wales
(Verenigd Koninkrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

11 april 2016

Verzoekende partij:

M. S.

Verwerende partij:

P. S.

HIGH COURT OF JUSTICE

FAMILY DIVISION

Family Court BIRMINGHAM

[OMISSIS]

Beschikking

[OMISSIS]

[OMISSIS]

Na de hoorzitting achter gesloten deuren op 14 juli 2015 bij de Birmingham District Registry van de High Court of Justice ten overstaan van Justice Roberts, besluit de High Court het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „HvJEU”) te verzoeken om uitspraak te doen over enkele vragen.

De High Court a) heeft de redenen voor de prejudiciële verwijzing aan het HvJEU uiteengezet in een beslissing van 21 januari 2016 [OMISSIS] en b) de vragen die aan het HvJEU worden gesteld in de bijlage bij die beslissing gevoegd.

De High Court beslist als volgt:

1. Ingevolge artikel 19, lid 3, onder b), van het Verdrag betreffende de Europese Unie 1992 en artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, verwijst de High Court de [vragen in de bijlage bij deze beslissing waarin de redenen voor deze verwijzing zijn uiteengezet] [OMISSIS] ter beantwoording aan het [HvJEU]. [OMISSIS].

[OMISSIS]

3. Verzoekt het HvJEU te overwegen:

a. gebruik te maken van zijn bevoegdheid om overeenkomstig het bepaalde in artikel 105 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie deze zaak volgens een versnelde procedure te behandelen; en

b. dat overeenkomstig artikel 95 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie anonimiteit aan de partijen wordt toegekend [OMISSIS]. Om de kinderen van de [Or. 2] partijen en hun familieleden te beschermen, heeft de High Court aan de partijen anonimiteit toegekend met toepassing van het Engelse recht.

[OMISSIS]

[OMISSIS] [Or. 3]

[OMISSIS]

IN DE HIGH COURT OF JUSTICE

FAMILY DIVISION

[OMISSIS]

[OMISSIS]

Ten overstaan van:

JUSTICE ROBERTS

tussen:

MS

verzoekende partij

- en -

PS

verwerende partij

[OMISSIS]

Beslissing

[OMISSIS]

[De beslissing is niet in het openbaar genomen. De High Court heeft dringend verzocht dat de anonimiteit van de kinderen en hun familieleden beschermd blijft.]
[OMISSIS] [Or. 4]

[OMISSIS]

A. Inleiding

- 1 De verzoekster [moeder] in deze procedure heeft de Duitse nationaliteit. De verweerder [vader] heeft de Engelse nationaliteit. Zij zijn in 2005 getrouwd en in 2012 gescheiden. Gedurende hun huwelijk zijn er twee kinderen geboren. Deze zijn nu 9 en 5 jaar oud. De echtscheiding is door de Amtsgericht (rechter in eerste aanleg) Walsrode uitgesproken en in de loop van deze procedure inzake huwelijkszaken heeft deze rechter een beschikking gegeven tot betaling van alimentatie ten behoeve van de twee kinderen. Deze beschikking dateert van 7 augustus 2014 (hierna: „Duitse beschikking”).
- 2 Na de scheiding zijn de kinderen en hun moeder in hun woning in Duitsland blijven wonen. Hun vader, de verweerder, woont en werkt in Engeland. Op dit moment weigert hij om overeenkomstig de voorwaarden van de Duitse beschikking alimentatie te betalen, omdat hij stelt dat de verzoekster zijn contact met de kinderen tegenwerkt. Door middel van haar huidige verzoekschrift van 7 augustus 2014 beoogt zij de tenuitvoerlegging van de Duitse beschikking in rechte af te dwingen ingevolge de bepalingen van [verordening (EG) nr. 4/2009 van de Raad van 18 december 2008 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen, en de samenwerking op het gebied van onderhoudsverplichtingen (PB 2009, L 7, blz. 1)] (hierna: „alimentatieverordening”) [OMISSIS]
- 3 De zaak kwam op 14 juli 2015 voor de [High Court] [OMISSIS].
- 4 De kwestie die in deze prejudiciële verwijzing ter vaststelling voorligt is [OMISSIS] of, zoals verzoekster betoogt, een verzoek tot tenuitvoerlegging van

een dergelijke beschikking tot betaling van alimentatie rechtstreeks in de Family Court kan worden ingediend, of dat dit verzoek altijd eerst bij de Lord Chancellor moet worden ingediend die het dan door tussenkomst van de Reciprocal Enforcement of Maintenance Orders Unit [„eenheid wederzijdse tenuitvoerlegging van alimentatiebeslissingen”]; hierna: „REMO”) aan de Family Court doorstuurt.

- 5 De kwestie is niet geheel duidelijk en twee recente beslissingen van de Engelse [High] Court vertonen een innerlijke tegenstrijdigheid in de juridische benadering. In de recente zaak EDG / RR [uit 2014] [OMISSIS] heeft de [High Court Family Division] geoordeeld dat een dergelijk beroep tot tenuitvoerlegging rechtstreeks bij de (toenmalige) Principal Registry van de Family Division kon worden ingediend [OMISSIS] [en] [OMISSIS] dat er zich een onjuistheid in de nationale wetgeving tot uitvoering van de Europese wetgeving bevindt, waardoor rechtstreekse verzoeken niet mogelijk lijken. Minder dan een jaar na deze beslissing [in 2015] deed zich een vergelijkbare kwestie voor in de zaak AB / JJB, waarin een andere samenstelling van de [High Court Family Division] [OMISSIS] een verzoek behandelde tot wijziging van een beschikking tot de betaling van alimentatie in plaats van de tenuitvoerlegging van een dergelijke beschikking. Hoewel de High Court weliswaar de „dubbelzinnigheid” [OMISSIS] erkende zoals opgemerkt in de zaak EDG / RR, achtte [de High Court in de zaak AB / JJB] [OMISSIS] het niet noodzakelijk een oordeel te geven over de juiste benadering, ondanks het feit dat [zijn] [OMISSIS] analyse van de wetgeving niet geheel in overeenstemming was met de gevolgde redenering [in de zaak EDG / RR] [OMISSIS]. [Or. 5].
- 6 Toen de kwestie in het kader van de [huidige] zaak aan REMO werd voorgelegd [OMISSIS], stelde deze dat er geen sprake was van een onjuistheid: de bewoordingen waren als zodanig bedoeld. De kwestie is dus nog altijd onopgelost. Gelet op het grote aantal van alimentatiegerechtigden in andere lidstaten afkomstige lopende verzoekschriften tot handhaving die momenteel in behandeling zijn, is een dwingende vaststelling noodzakelijk. Beide partijen en hun advocaten waren het erover eens dat een verzoek om een prejudiciële beslissing aan het [HvJEU] [OMISSIS] de meest geëigende weg was om een dergelijke vaststelling te verkrijgen.
- 7 [OMISSIS] [A]lvorens de vragen te formuleren waarop om een antwoord wordt verzocht, [OMISSIS] is het passend om enige achtergrondinformatie te verschaffen om een contextueel kader te bieden ten aanzien van de manier waarop de dubbelzinnigheid lijkt te zijn ontstaan.

B. Achtergrond: het juridisch kader van de alimentatieverordening

- 8 De voorganger van de alimentatieverordening (en ook van de Brussel II bis-verordening en de Brussel I-verordening) betrof het Executieverdrag uit 1968.

Alimentatieverplichtingen vielen binnen de werkingssfeer van dat verdrag en deze werden ook opgenomen in de Brussel I-verordening toen deze verordening in 2003 in werking trad [OMISSIS]. [I]n april 2004 [heeft] de Europese Commissie een groenboek inzake onderhoudsverplichtingen ingediend. [OMISSIS]. Een van de belangrijkste doelen werd daarin als volgt omschreven:

„...het [lijkt] noodzakelijk middelen te zoeken waarmee beslissingen zo snel mogelijk kunnen worden erkend en uitgevoerd. Gewezen moet namelijk worden op het spoedeisend karakter van de verordening inzake alimentatievorderingen en op het feit dat, onder voorbehoud dat de schuldenaar de mogelijkheid heeft beroep aan te tekenen, waardoor hij zijn rechten kan laten gelden in geval van betwisting, in eerste instantie met de belangen van de schuldeiser rekening moet worden gehouden.”

[OMISSIS]

„Alleen afschaffing van het exequatur is dus niet voldoende om alle obstakels voor de inning van de alimentatievorderingen [...] uit de weg te ruimen, zodat er andere maatregelen moeten worden genomen.”

- 9 [OMISSIS] De Europese Raad heeft in het daaropvolgende jaar de Commissie verzocht een ontwerpinstrument betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen voor te bereiden. Het opgegeven doel was „de vereenvoudiging en versnelling van de tenuitvoerlegging van beslissingen, om daarmee de daadwerkelijke inning van levensonderhoud te waarborgen” zie 2005, werkdocument van de diensten van de Commissie [COM(2005) 649 final]. **[Or. 6]**
- 10 Dit heeft geleid tot de nieuwe alimentatieverordening die [OMISSIS] op 18 juni 2011 in de lidstaten van de EU [OMISSIS] in werking is getreden. [OMISSIS] Er bestaat een direct verband tussen de alimentatieverordening en de Brussel II bis-verordening, aangezien deze laatste verordening de bevoegdheid in geval van een verzoek tot echtscheiding en ouderlijke verantwoordelijkheid vaststelt en alimentatie in deze procedures een bijkomstig karakter heeft. De procedure voor een dergelijk verzoek wordt geregeld in de Family Procedure Rules 2010 („FPR 2010”), zoals gewijzigd. Het doel van de alimentatieverordening, namelijk het realiseren van een gemakkelijker tenuitvoerlegging, wordt door de bewoordingen van overweging 9 ervan versterkt:

„(9) Een onderhoudsgerechtigde dient in een lidstaat gemakkelijk een beslissing te kunnen verkrijgen die automatisch, zonder enige andere formaliteit uitvoerbaar is in een andere lidstaat.”
- 11 De onderliggende doelstellingen van een gemakkelijker tenuitvoerlegging en de bescherming van alimentatiegerechtigden werden door het [HvJEU] benadrukt bij de eerste gelegenheid waarin [het] zich over de alimentatieverordening moest

uitspreken [OMISSIS]: zie [gevoegde zaken C-400/13 Sanders/Verhaegen en C-408/13 Huber/Huber (EU:C:2014:2461)] [OMISSIS].

- 12 De alimentatieverordening is een formele verordening van de Raad en als zodanig rechtstreeks toepasselijk, van algemene strekking en verbindend in al haar onderdelen en rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat: zie artikel 288 van de geconsolideerde versie van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) en het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU) [OMISSIS]. Niettegenstaande de rechtstreekse toepasselijkheid kan een lidstaat de rechten en verplichtingen die door een verordening van de Raad in het leven zijn geroepen tenuitvoerleggen, maar die staat mag geen wetgeving tot stand brengen die onverenigbaar is met deze verordening (zie arrest Simmenthal, 106/77, EU:C:1978:49).

Het proces van erkenning en tenuitvoerlegging ingevolge de alimentatieverordening

- 13 Hoofdstuk IV van de alimentatieverordening regelt de erkenning, uitvoerbaarheid en tenuitvoerlegging van beslissingen. Afdeling 2 is van toepassing op lidstaten die niet door het Haagse Protocol zijn gebonden (bijvoorbeeld Denemarken en het Verenigd Koninkrijk). Afdeling 3 voorziet in gemeenschappelijke bepalingen die van toepassing zijn op alle lidstaten. In de onderhavige zaak is de alimentatiegerechtigde woonachtig in Duitsland, een lidstaat die door het Haagse Protocol is gebonden, waardoor de afdelingen 1 en 3 van hoofdstuk IV van belang en van toepassing zijn.
- 14 Artikel 17 van de onderhoudsverordening bepaalt het volgende:

„Afschaffing van het exequatur

1. Een beslissing, gegeven in een door het Haagse Protocol van 2007 gebonden lidstaat, wordt in een andere lidstaat erkend zonder dat daartoe een procedure vereist is en zonder mogelijkheid om tegen de erkenning op te komen. [Or. 7]

2. De beslissing gegeven in een door het Haagse Protocol van 2007 gebonden lidstaat welke in die lidstaat uitvoerbaar is, is in een andere lidstaat uitvoerbaar zonder dat een uitvoerbaarverklaring vereist is.”

- 15 In het arrest [OMISSIS] Hoffmann/Krieg [145/86, EU:C:1988:61] [OMISSIS] werd een specifieke toelichting gegeven over het belangrijke beginsel dat een beslissing die in een andere lidstaat is gegeven in de aangezochte staat dezelfde werking moet hebben als zij in de staat van herkomst heeft.
- 16 Wat de procedure betreft regelt artikel 20 [van de alimentatieverordening] de verstrekking van stukken voor de tenuitvoerlegging. Deze stukken moeten worden verstrekt aan „de bevoegde autoriteiten die met de tenuitvoerlegging belast zijn”. [OMISSIS]. [V]erzoekster [OMISSIS] betoogt dat hieruit duidelijk kan worden

afgeleid dat een verzoeker tot wederzijdse tenuitvoerlegging direct te maken heeft met de Engelse Family Court, omdat dat de instantie is die de verantwoordelijkheid heeft om beschikkingen te geven die ertoe leiden dat de beschikking die het onderwerp van het verzoek is, ten uitvoer wordt gelegd. [OMISSIS]. [V]erweerder [OMISSIS] betwist deze uitlegging niet. Op basis hiervan betogen beide partijen dat indien het in een zaak die onder hoofdstuk IV valt de bedoeling was geweest dat alle relevante stukken eerst langs de centrale autoriteit moeten gaan, dit door de opstellers dan wel duidelijk zou zijn gemaakt.

17 De artikelen 39 tot en met 43 uit afdeling 3 zijn van gemeenschappelijke toepassing op alle verzoeken om tenuitvoerlegging.

18 Artikel 41 luidt als volgt:

„Procedure van en voorwaarden voor tenuitvoerlegging

1. Onverminderd de bepalingen van deze verordening, wordt de procedure voor de tenuitvoerlegging van een in een andere lidstaat gegeven beslissing beheerst door het recht van de lidstaat van tenuitvoerlegging. Een in een lidstaat gegeven beslissing die in de lidstaat van tenuitvoerlegging uitvoerbaar is, wordt er onder dezelfde voorwaarden ten uitvoer gelegd als een in die lidstaat van tenuitvoerlegging gegeven beslissing.

2. Van de partij die om de tenuitvoerlegging van een in een andere lidstaat gegeven beslissing vraagt, wordt niet verlangd dat zij in de lidstaat van tenuitvoerlegging beschikt over een postadres of een gemachtigd vertegenwoordiger, onverminderd de voor de procedure van tenuitvoerlegging bevoegde personen.”

19 Lidstaten, waaronder het Verenigd Koninkrijk, hebben dus het recht om regelgevende en procedurele regels op te stellen ten aanzien van hun verplichtingen om de beschikkingen van andere lidstaten ten uitvoer te leggen. Deze regels en procedures moeten echter in overeenstemming zijn met het overkoepelende stelsel van de alimentatieverordening.

20 Artikel 42 luidt als volgt:

„Ontbreken van inhoudelijke toetsing van de beslissing [Or. 8]

In geen geval wordt in de lidstaat waar erkenning, uitvoerbaarheid of tenuitvoerlegging wordt gevraagd, overgegaan tot een onderzoek naar de juistheid van de in een lidstaat gegeven beslissing.”

21 Dit betekent dat, tenzij de aangezochte lidstaat in een procedure tot tenuitvoerlegging een aanvullende bevoegdheid heeft om kennis te nemen van een wijzigingsaanvraag, in een procedure tot tenuitvoerlegging in deze aangezochte lidstaat:

- (i) er geen rechtsmiddel open staat tegen de beslissing in de lidstaat van oorsprong;
- (ii) de oorspronkelijke beslissing behandeld moet worden alsof het in de aangezochte staat is genomen;
- (iii) er niet mag worden overgegaan tot een onderzoek naar de juistheid van de beslissing zelf.

In het onderhavige geval heeft de Engelse Family Court geen bevoegdheid om de inhoud van de oorspronkelijke Duitse beschikking te veranderen (ongeacht of die gegrond is of niet), omdat verzoekster haar gewone verblijfplaats in Duitsland heeft. Indien de verwerende vader een wijzigingsaanvraag zou indienen, zou verzoekster daardoor de verweerster ten aanzien van die aanvraag worden in de zin van artikel 3, onder a, maar zou ze ook de onderhoudsgerechtigde in de zin van artikel 3, onder b, zijn. Een wijzigingsaanvraag kan dan ook alleen in Duitsland worden ingediend.

- 22 In dit kader is het van belang om voor ogen te houden dat de alimentatieverordening tot overkoepelende hoofddoelstelling heeft het een burger van de Europese Unie mogelijk te maken om een alimentatiebeslissing in de ene staat te verkrijgen, en deze beslissing zonder aanvullende procedure in een andere staat ten uitvoer te leggen. Overeenkomstig het bovengenoemde groenboek [OMISSIS] heeft de Commissie gewezen op het „spoedeisende karakter” van alimentatievorderingen, omdat alimentatie bedoeld is om de alimentatiegerechtigde in staat te stellen „gemakkelijk een beslissing te kunnen verkrijgen die automatisch, zonder enige andere formaliteit uitvoerbaar is in een andere lidstaat”, zie overweging 9 van de alimentatieverordening.
- 23 [OMISSIS] [V]erzoekster [OMISSIS] voert aan dat nu hoofdstuk IV van de alimentatieverordening [haar] [OMISSIS], als iemand die een verzoek tot tenuitvoerlegging heeft ingediend, een recht verleent om haar verzoek rechtstreeks bij de Family Court in te dienen, elke uitvoerende bepaling die dat recht inperkt onverenigbaar is met de alimentatieverordening. Dit was in elk geval het oordeel in [OMISSIS] (de hierboven genoemde zaak) EDG/RR [OMISSIS], [waarin de High Court] heeft overwogen dat artikel 41 de verzoeker in die zaak een mogelijkheid bood voor rechtstreekse tenuitvoerlegging, waarbij de buitenlandse beschikking werd beschouwd alsof het een binnenlandse beschikking was [OMISSIS].
- 24 [In de onderhavige zaak is aan de High Court] [OMISSIS] meegedeeld dat er veel lidstaten zijn die op deze wijze rechtstreekse tenuitvoerlegging toestaan. [OMISSIS] [I]n het bij de High Court aanwezige dossier bevindt zich een verklaring van het German Institute for Youth Human Services and Family Law (hierna: „DIJuF”), een non-gouvernementele organisatie die officieel is erkend voor de internationale tenuitvoerlegging van Duitse

kinderalimentatiebeschikkingen. De [DIJuF] [OMISSIS] is gevraagd zijn standpunt uiteen te zetten ten aanzien van de vraag of in deze zaak de tenuitvoerlegging via de centrale autoriteiten in de zin van hoofdstuk VII van de alimentatieverordening had moeten plaatsvinden. De verklaring dateert van 30 juni 2015 en is afkomstig van de DIJuF Forum für Fachfragen. De conclusie ervan op blz. 3 is duidelijk: **[Or. 9]**

„Naar onze mening bevat de verordening geen juridische bepaling op grond waarvan de verzoeker verplicht is om internationale administratieve bijstand te verzoeken in aanvulling op of voorafgaande aan de hoofdvordering.”

[OMISSIS] [D]it bewijs [OMISSIS] kan uiteraard indien nodig aan het [HvJ EU] [OMISSIS] ter beschikking worden gesteld. Het belang van dat bewijs was in wezen dat de rechtstreekse tenuitvoerlegging van de Duitse beschikking direct mogelijk was of zou moeten zijn.

- 25 [Samenvatting van het bepaalde in het Schotse recht, dat vergelijkbaar is.] [OMISSIS].
- 26 [OMISSIS] [I]n de herschikte Brussel I verordening (die in januari 2015 in werking is getreden), is de Enforcement section van de Queen’s Bench Division [van de High Court] belast met verzoeken tot tenuitvoerlegging, die rechtstreeks door de verzoeker worden ingediend.

De taak van de centrale autoriteiten

- 27 De taak van de centrale autoriteiten wordt uiteengezet en toegelicht in hoofdstuk VII van de alimentatieverordening. De artikelen 49 tot en met 63 bepalen welke verzoeken door en bij de centrale autoriteiten kunnen worden ingediend en de manier waarop deze moet worden behandeld. Er bestaat geen specifiek verbod of zelfs maar een aanwijzing dat verzoeken niet door middel van een alternatieve weg kunnen worden ingediend (bijvoorbeeld de op grond van artikel 41 toegestane wijze). Artikel 55 bepaalt echter het volgende:

„Verzoek via de centrale autoriteiten

Een verzoek in de zin van dit hoofdstuk wordt door tussenkomst van de centrale autoriteit van de lidstaat waar de verzoeker verblijft bij de centrale autoriteit van de aangezochte lidstaat ingediend.”

- 28 De centrale autoriteit voor Engeland en Wales is de Lord Chancellor, en deze heeft REMO aangewezen de tenuitvoerleggingstaken op zich te nemen.
- 29 Artikel 56 bepaalt welke verzoeken op grond van hoofdstuk VII kunnen worden ingediend. De hier van belang zijnde passages zijn op facultatieve wijze geformuleerd en luiden als volgt:

„Toegestane verzoeken

1. De onderhoudsgerechtigde die op grond van deze verordening levensonderhoud beoogt te innen, kan de volgende verzoeken indienen: **[Or. 10]**

- (a) erkenning of erkenning en uitvoerbaarverklaring [van een beslissing;]
- (b) tenuitvoerlegging van een in de aangezochte lidstaat gegeven of erkende beslissing;

...

3. Met betrekking tot een verzoek in de zin van dit artikel worden bijstand en vertegenwoordiging als bedoeld in artikel 45, punt b), door de centrale autoriteit van de aangezochte lidstaat hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van overheidslichamen of andere lichamen of personen verleend.

4. Behoudens voor zover in deze verordening anders is bepaald, worden verzoeken als bedoeld in de leden 1 en 2 behandeld overeenkomstig het recht van de aangezochte lidstaat en met inachtneming van de in die lidstaat toepasselijke bevoegdheidsregels.”

30 Artikel 51 bepaalt dat centrale autoriteiten met betrekking tot verzoeken als voorzien in artikel 56, bijstand verlenen en alle passende maatregelen nemen, waaronder, wanneer de omstandigheden het vereisen, de verlening van rechtsbijstand, assistentie bij de verkrijging van relevante informatie en het streven naar een minnelijke schikking, bijvoorbeeld door gebruikmaking van bemiddeling. Indien een alimentatiegerechtigde niet weet waar de verweerder woont, kan een centrale autoriteit bijstand verlenen door die informatie te verschaffen. Ook ingeval van taalbarrières kan bijstand worden verleend.

31 Indien [de High Court in de zaak EDG/RR] [OMISSIS] de alimentatieverordening juist heeft uitgelegd [OMISSIS], voorziet hoofdstuk VII (en de artikelen 56 en 57 in het bijzonder) in een alternatieve weg voor de tenuitvoerlegging. Deze wijze vindt plaats door tussenkomst van de centrale autoriteit, een wijze die door [de High Court in de zaak EDG/RR] [OMISSIS] als „gedelegeerde tenuitvoerlegging” is omschreven. Hoewel deze weg voor sommige verzoekers aantrekkelijk lijkt omdat het de persoon de last ontnemt de verzoekschriftprocedure te voeren heeft hij als nadeel langzaam te zijn. Het is onvermijdelijk dat er vertraging optreedt. [De overwegingen van de High Court in de punten 4 en 6 van de beslissing in EDG/RR kunnen op onderstaande wijze worden samengevat.] [OMISSIS]

[In de zaak EDG/RR wilde de moeder bij de Principal Registry van de Family Division de beschikking ten uitvoer laten leggen middels gebruikmaking van een nieuw handhavingsmechanisme ingevolge Rule 33.3 van de FPR 2010, op grond waarvan een tenuitvoerleggingsverzoek kan worden ingediend onder toepassing

van iedere methode tot tenuitvoerlegging die het gerecht passend acht. In het verleden gebeurde het dat verzoekers er tijdens de mondelinge behandeling van hun verzoek tot tenuitvoerlegging achter kwamen dat ze om de verkeerde wijze van tenuitvoerlegging hadden verzocht. Ingevolge de nieuwe regel kwam dat probleem niet meer voor. De moeder wilde om twee redenen rechtstreeks bij de Principal Registry van de Family Division een verzoek om tenuitvoerlegging ingevolge de nieuwe regel indienen. In de eerste plaats was deze methode tot tenuitvoerlegging al in een vroeg stadium succesvol, omdat de in gebreke zijnde partij in een vroeger stadium voor het gerecht moest verschijnen en dat het deze partij duidelijk kon worden gemaakt dat er bij gebrek aan naleving handhavingsmaatregelen tegen hem konden worden genomen. In de tweede plaats wilde de moeder dat de tenuitvoerlegging ertoe zou leiden dat de alimentatie direct aan haar zou worden betaald, en niet aan de Magistrates' Court waarbij de betalingen eerst door een ambtenaar van de Magistrates' Court worden geïnd en daarna, in het geval van een binnenlandse beschikking, aan de verzoeker worden overgemaakt, of, in geval van een geregistreerde buitenlandse beschikking, eerst door tussenkomst van de centrale autoriteit van dat andere land aan de verzoeker worden overgemaakt.]

[OMISSIS]

[OMISSIS] [Or. 11] [OMISSIS]

[OMISSIS]

Nationale bepalingen

- 32 Op 11 juni 2011 werden de Civil Jurisdiction and Judgments (Maintenance) Regulations 2011 (regelgeving van 2011 inzake de bevoegdheid en rechterlijke beslissingen in burgerlijke zaken (alimentatie); hierna: „CJJMR 2011”) ten uitvoer gelegd als onderdeel van het Engelse nationale recht, enerzijds ter omzetting van de alimentatieverordening en anderzijds om te voorzien in een juridisch mechanisme voor de uitvoering van die verordening in de toekomst. Zoals uiteengezet [OMISSIS] in de zaak EDG/RR, was de Magistrates' Court (waaraan verzoeken door de Lord Chancellor werden doorgestuurd) tot dan toe [OMISSIS] de bevoegde autoriteit ten aanzien van grensoverschrijdende uitvoering. De CJJMR 2011 heeft verschillende wijzigingen in de [nationale primaire en secundaire wetgeving] ingevoerd. [OMISSIS] Met de invoering van één nieuwe Family Court in Engeland en Wales zijn er aanvullende wijzigingen in de CJJMR [2011] aangebracht. Twee nadere wijzigingen hebben tot de huidige, [hieronder weergegeven, situatie] geleid. [OMISSIS].
- 33 [Ingevolge artikel 4, lid 1, van Schedule 1 van de CJJMR 2011 (zoals gewijzigd), en met inachtneming van artikel 4, lid 2, is in geval een alimentatiebeslissing ingevolge afdeling 1 van hoofdstuk IV van de alimentatieverordening in het Verenigd Koninkrijk ten uitvoer moet worden gelegd, de family court het gerecht

waarbij in Engeland en Wales een verzoek tot tenuitvoerlegging moet worden ingediend. Artikel 4, lid 2, bepaalt dat de Lord Chancellor een verzoek tot tenuitvoerlegging aan de family court („het tenuitvoerleggende gerecht”) moet doorsturen. Met het oog op de tenuitvoerlegging van een alimentatiebeslissing heeft ingevolge artikel 4, lid 4, die beslissing dezelfde rechtskracht en dezelfde rechtsgevolgen, en heeft het tenuitvoerleggende gerecht ten aanzien van de tenuitvoerlegging van die beslissing dezelfde bevoegdheden, als wanneer die beslissing oorspronkelijk door het tenuitvoerleggende gerecht zou zijn genomen, en kan voor of ten aanzien van de tenuitvoerlegging van die beslissing dezelfde procedure worden gevolgd. [OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS] **[Or. 12]**

[OMISSIS]

- 34 [OMISSIS] [A]rtikel 4, lid 2, onder a), [van Schedule 1 bij het] CJJMR [2011] (zoals recentelijk gewijzigd] heeft tot gevolg dat alle verzoeken tot tenuitvoerlegging ingevolge de alimentatieverordening door REMO bij de Family Court moeten worden ingediend. Hieruit lijkt te volgen dat een verzoeker, zoals in de onderhavige zaak, niet rechtstreeks een verzoek bij de Family Court kan indienen. Dit werpt het centrale punt van de prejudiciële rechtsvraag op, namelijk of deze beperking van de rechten van de moeder al dan niet geldig is, of dat deze in strijd is met het stelsel van de alimentatieverordening. Deze dubbelzinnigheid is door [de High Court in de punten 15 tot en met 17 van de zaak EDG/RR uitgelegd, waarvan hieronder een samenvatting wordt gegeven.] [OMISSIS]

[Samenvatting: De High Court heeft opgemerkt dat de bepalingen dubbelzinnig waren: hoewel in artikel 4, lid 1 van de CJJMR 2011 was bepaald dat het naar een alimentatiebeslissing verwees die ingevolge afdeling 1 van hoofdstuk IV en daarmee door middel van rechtstreekse tenuitvoerlegging ten uitvoer moest worden gelegd, bepaalde artikel 4, lid 2, dat beperkingen aan artikel 4, lid 1, stelt, op een tegenstrijdige manier dat het verzoek door de Lord Chancellor aan de Magistrates' Court moest worden doorgestuurd. De High Court heeft onder andere opgemerkt dat het onbegrijpelijk was hoe of waarom de Lord Chancellor een verzoek tot tenuitvoerlegging zou kunnen doorsturen, indien een verzoeker had gekozen voor de rechtstreekse tenuitvoerlegging ingevolge hoofdstuk IV, en kwam tot de conclusie dat er een fout in artikel 4, lid 1 en lid 2 zat, en dat de verwijzing naar hoofdstuk IV eigenlijk een verwijzing naar hoofdstuk VII zou moeten zijn. Dit zou de leden 1 en 2 van artikel 4 weer met elkaar in overeenstemming brengen en uitvoering geven aan het onbeperkte recht van een verzoeker die gekozen heeft voor rechtstreekse tenuitvoerlegging om deze tenuitvoerlegging ingevolge artikel 41 te laten plaatsvinden „onder dezelfde voorwaarden [...] als een in die lidstaat van tenuitvoerlegging gegeven beslissing.” De High Court heeft opgemerkt dat wanneer een verzoeker die een buitenlandse

beschikking had verkregen, zich tot de Magistrates' Court moest wenden, deze verzoeker niet dezelfde voorwaarden zou genieten als wanneer de beschikking in de lidstaat van tenuitvoerlegging zou zijn gegeven, in dit geval Engeland en Wales, omdat ingevolge het nationale recht een binnenlandse beschikking die op een bepaald niveau van de rechterlijke organisatie is genomen, alleen op datzelfde niveau ten uitvoer kan worden gelegd. Een beschikking van bijvoorbeeld de County Court kan slechts door de County Court ten uitvoer worden gelegd, en een beschikking van de High Court kan alleen door de High Court ten uitvoer worden gelegd. Het leek [de High Court] onbegrijpelijk dat de wetgever beoogd zou kunnen hebben om onder de CJJMR 2011 striktere maatregelen tot tenuitvoerlegging op te leggen, terwijl dat door de artikelen 17 en 41 van de alimentatieverordening uitdrukkelijk was verboden. De High Court kwam dan ook tot de conclusie dat de moeder in de zaak EDG/RR gerechtigd was om haar verzoek tot tenuitvoerlegging bij de Principal Registry in te dienen.]

[OMISSIS]

[OMISSIS] **[Or. 13]** [OMISSIS]

- 35 [De verwijzende rechter is het ermee eens] [OMISSIS] dat het een vreemde stand van zaken zou zijn wanneer, na de totstandkoming van één enkele Family Court in Engeland en Wales, een instelling die zich zal bezighouden met alle familiezaken onder het toezicht van een enkel gerecht, de tenuitvoerlegging van een in een andere EU lidstaat gegeven beschikking moet worden verricht door rechters. Het zou geheel in afwijking met de bestaande procedure zijn die bestond voor de veranderingen in de regelgeving die door de CJJMR 2011 en de Family Procedure (amendement nr. 3) Rules 2013 zijn ingevoerd [OMISSIS]. Terwijl de gewijzigde FPR nu voorziet in de tenuitvoerlegging door de Family Court, blijft de procedure waarmee de tenuitvoerlegging door tussenkomst van REMO in de Family Court wordt gevoerd, nog altijd, in de praktijk, de procedure die [verzoekster] de „tweederangs procedure” heeft genoemd, wat zeker het geval is, gelet op de omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt. [Verzoekster] [OMISSIS] voert dan ook aan [dat de High Court in de zaak EDG/RR] [OMISSIS] terecht heeft overwogen [OMISSIS] dat de alimentatieverordening het recht op een alternatief biedt. [Verzoekster voert aan dat] [OMISSIS] de [alimentatie]verordening geen steun biedt voor de hybride weg die REMO nu schijnt te eisen, namelijk dat een verzoeker die er voor kiest om geen gebruik te maken van de centrale autoriteit in zijn of haar land van herkomst, desalniettemin het verzoek via de centrale autoriteit in de aangezochte staat moet indienen.
- 36 Een sluitend antwoord kan ook niet worden gevonden in de relevante bepalingen van FPR 2010. Niets in [FPR 2010 of de domestic family procedure practice directions (praktische aanwijzingen inzake de nationale gezinsprocedure)] [OMISSIS] wijst erop dat verzoeken niet rechtstreeks bij de Family Court kunnen worden ingediend. Hoewel er verschillende verwijzingen zijn naar verzoeken die door „een Family Court worden ontvangen”, bestaat er geen aanwijzing

betreffende de persoon die of het lichaam dat het verzoek bij de Family Court heeft ingediend. Hoewel in [practice direction on reciprocal enforcement of maintenance orders – designated family judge areas] (praktische aanwijzing ten aanzien van de wederzijdse tenuitvoerlegging van alimentatiebeschikkingen – aangewezen gebieden voor de familierechter) [OMISSIS] een verwijzing bestaat naar een „verzoek tot tenuitvoerlegging... ingevolge artikel 56 van de alimentatieverordening”, schrijft de [OMISSIS] [de betrokken paragraaf] slechts de te gebruiken vorm voor in een situatie waarin het verzoek tot tenuitvoerlegging ingevolge artikel 55 door de ene centrale autoriteit aan een andere wordt doorgestuurd. Dit ziet niet op verzoeken tot tenuitvoerlegging die rechtstreeks door een verzoeker worden ingediend.

- 37 Het lijkt erop dat sinds de verschillende wijzigingen in de FPR 2010 de enige andere bron op dit gebied de [OMISSIS] beslissing van [de High Court uit 2015] in de zaak AB/JJB [OMISSIS] is. Die zaak betrof een verzoek tot wijziging van een in Duitsland genomen beslissing die door een alimentatieplichtige rechtstreeks bij de Family Court was ingediend. [In die zaak oordeelde de High Court] [OMISSIS] dat de alimentatieplichtige het verzoek via de centrale autoriteit van de andere lidstaat moest indienen. [OMISSIS] [De High Court verwees in de zaak AB/JJB naar de zaak EDG/RR en] de klaarblijkelijke dubbelzinnigheid. Hoewel [de High Court] [OMISSIS] er uitdrukkelijk vanaf zag om te reageren op [de uitkomst in EDG/RR] [OMISSIS] dat artikel 4 van Schedule 1 een redactiefout bevatte, zoals [verzoekster] [OMISSIS] erkent, is [de zaak AB/JJB] [OMISSIS] „minder dan een duidelijke bevestiging” van de zaak EDG/RR.
- 38 [In de] [OMISSIS] zaak AB/JBB, verwees [de High Court] [OMISSIS] naar [gevoegde zaken C-400/13 Sanders/Verhaegen en C-408/13 Huber/Huber, EU:C:2014:2461] [OMISSIS]. De kwestie die in die zaak aanleiding gaf voor een prejudiciële verwijzing, was de vraag of een plaatselijk gerecht in het rechtsgebied waarin de alimentatiegerechtigde ingevolge artikel 3, onder b) van de alimentatieverordening zijn gewone verblijfplaats heeft, bevoegd was om uitspraak te doen in de zaak, of dat een [Or. 14] lidstaat regels ten uitvoer kon leggen op grond waarvan het verzoek aan een hogere regionale rechter in een ander arrondissement kon worden doorgestuurd. In die zaak oordeelde het [HvJEU] [OMISSIS] dat artikel 3, onder b) aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de rechterlijke bevoegdheden inzake grensoverschrijdende onderhoudsverplichtingen worden geconcentreerd bij de rechter in eerste aanleg die bevoegd is voor de vestigingsplaats van de appelrechter. De enige uitzondering hierop ziet op de situatie waarin die regel bijdraagt tot de verwezenlijking van de doelstelling van een goede rechtsbedeling en de belangen van de onderhoudsgerechtigden behartigt, alsook de daadwerkelijke invordering van uitkeringen tot levensonderhoud vergemakkelijkt.
- 39 Toen verzoekster [OMISSIS] na de uitspraak in de zaak EDG/RR REMO benaderde, kwam het antwoord van 23 april 2014 dat zij ontving er in de

conclusie op neer dat „verzoeken ingevolge de alimentatieverordening nog steeds door tussenkomst van REMO moeten worden ingediend en dat er geen plannen zijn om de 2011 Regulations te wijzigen om het mogelijk te maken dat verzoeken rechtstreeks bij de gerechten kunnen worden ingediend.” De rechtvaardiging hiervoor [OMISSIS] was als volgt geformuleerd:

„Ten tijde van de totstandkoming van de [2011] Regulations is besloten dat alle verzoeken door tussenkomst van REMO aan de Magistrates’ Court moeten worden verstuurd. De 2011 Regulations zijn gewijzigd om rekening te houden met de invoering van één nieuwe Family Court. [OMISSIS]”

- 40 [Verzoekster] [OMISSIS] betoogt dat het aantal verzoeken dat langs REMO binnenkomt de laatste jaren in hoog tempo is toegenomen. [Verzoekster heeft de High Court op de hoogte gesteld van het feit] [OMISSIS] dat die organisatie zich op het standpunt lijkt te stellen dat in zaken die direct door alimentatiegerechtigden aan REMO worden gestuurd (anders dan zaken die ingevolge hoofdstuk VII door andere centrale autoriteiten aan REMO worden doorgestuurd), diens enige taak is om de zaken naar het betrokken „maintenance enforcement business centre” door te sturen. Wanneer de zaak eenmaal is doorgestuurd, lijkt het erop dat REMO de dossiers sluit en geen verdere betrokkenheid meer heeft bij de zaak. Er wordt geen juridische bijstand of bemiddeling verleend (in afwijking van artikel 44, dat in een specifieke bepaling voor rechtsbijstand voorziet tenzij, in de gevallen bedoeld in hoofdstuk VII, „de door de tenuitvoerleggende lidstaten ingestelde procedures de partijen in staat stellen op te treden zonder een beroep te behoeven doen op rechtsbijstand, en de centrale autoriteit kosteloos de nodige diensten verstrekt”).
- 41 Het is in deze zaak niet de taak van [de High Court] [OMISSIS] om te onderzoeken wat al dan niet de redenen van het ministerie van justitie zijn geweest voor de aanpak die het heeft gekozen. Indien een deel van de CJJMR [2011] ([OMISSIS] [de] nationale regelgeving) onverenigbaar is met het stelsel van de alimentatieverordening, heeft de High Court de plicht dit vast te stellen.

C. [OMISSIS] [C]onclusies

- 42 Er bestonden in deze zaak in wezen twee mogelijkheden voor [de High Court] [OMISSIS]. Het had de zaak kunnen verdagen om het ministerie van justitie, of diens vertegenwoordiger, in staat te stellen om in een nadere zitting zijn standpunt ten aanzien van de kwestie die tot de prejudiciële verwijzing heeft geleid, naar behoren uiteen te zetten. Daarnaast [OMISSIS] zou [het] [OMISSIS] de zaak naar het [HvJEU] [OMISSIS] kunnen verwijzen. Om [Or. 15] verdere vertraging en het vooruitzicht op verdere hoorzittingen in de toekomst te voorkomen, was het uiteindelijk het meest geëigend om de zaak overeenkomstig het verzoek van partijen aan [de High Court] [OMISSIS] naar het [HvJEU] te verwijzen. [OMISSIS] [H]et aantal lopende zaken en de noodzaak voor rechtszekerheid

maken deze weg niet alleen tot de geschikte, maar ook tot de wenselijke weg. De mogelijke gevolgen zijn verstrekkend.

- 43 Overeenkomstig [zijn] bevoegdheid ingevolge artikel 19, lid 3, onder b), van het Verdrag betreffende de Europese Unie 1992 en artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, verwijst [de High Court] [OMISSIS] dan ook de vragen [in de bijlage bij deze beslissing] naar het [HvJEU]. [OMISSIS]. In het kader van de kwestie die tot deze prejudiciële verwijzing heeft geleid [OMISSIS] [heeft de High Court] de volgende zaken in acht genomen:
- (i) een belangrijk beginsel dat door de Commissie is vastgesteld toen zij het voorstel deed voor een instrument dat later de alimentatieverordening werd, is dat de alimentatievorderingen gewoonlijk een spoedeisend karakter hebben en dat in eerste instantie met de belangen van de schuldeiser rekening moet worden gehouden;
  - (ii) het is eveneens van belang dat een alimentatiegerechtigde in een lidstaat gemakkelijk een beslissing dient te kunnen verkrijgen die automatisch, zonder enige andere formaliteit uitvoerbaar is in een andere lidstaat;
  - (iii) de alimentatieverordening heeft rechtstreekse werking en de alimentatiegerechtigde verkrijgt ingevolge artikel 41 onmiddellijke en onbeperkte rechten op rechtstreekse tenuitvoerlegging;
  - (iv) elke alimentatiebeslissing die door een andere lidstaat wordt genomen, dient in het tenuitvoerleggende gerecht te worden behandeld alsof die beslissing door dat gerecht is genomen;
  - (v) het was de bedoeling dat de procedure in alle lidstaten uniform [OMISSIS] zou zijn. Het blijkt dat alleen het Verenigd Koninkrijk en Denemarken uitvoerende maatregelen in nationaal recht hebben genomen op grond waarvan een verzoeker verplicht is een verzoek via een centrale autoriteit in te dienen;
  - (vi) indien het standpunt van REMO dat er geen redactiefout of andere dubbelzinnigheid bestaat (zoals opgemerkt [OMISSIS] in de reeds aangehaalde zaak EDG/RR), juist is, staat de huidige procedure mogelijk geen rechtstreekse tenuitvoerlegging toe, wat daadwerkelijk de keuze van de alimentatiegerechtigde ten aanzien van de procedure beperkt.
- 44 Het is nu meer dan een jaar geleden dat de moeder in de onderhavige zaak de beschikking ontving. Op dat moment was er tot aan het begin van dit jaar een betalingsachterstand ten bedrage van meer dan 6 000 EUR. Deze achterstand is nu waarschijnlijk nog veel groter. De betalingsachterstand houdt direct verband met het financiële onderhoud voor twee jonge kinderen. [OMISSIS]. [E]r zijn vele redenen in deze zaak om het [HvJEU] [OMISSIS] te verzoeken gebruik te maken

van zijn bevoegdheid om overeenkomstig het bepaalde in artikel 105 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie deze zaak volgens een versnelde procedure te behandelen. [OMISSIS] [D]eze voortdurende procedure eist zijn [emotionele] tol, niet alleen voor de partijen maar ook [Or. 16] voor de kinderen die door de voortdurende strijd tussen hun ouders in hun belangen zijn geschaad.

BIJLAGE

Prejudiciële vragen

- (i) In het geval waarin een alimentatiegerechtigde in de ene lidstaat tenuitvoerlegging van een beschikking wil verkrijgen die in een andere lidstaat is gegeven, verleent hoofdstuk IV van [verordening (EG) nr. 4/2009 van de Raad van 18 december 2008 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen, en de samenwerking op het gebied van onderhoudsverplichtingen (PB 2009, L 7, blz. 1)] („alimentatieverordening”) haar dan een recht om rechtstreeks bij de bevoegde autoriteit van de aangezochte staat een verzoek tot tenuitvoerlegging in te dienen?
- (ii) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, dient hoofdstuk IV van de alimentatieverordening dan aldus te worden uitgelegd dat elke lidstaat verplicht is om in een procedure of mechanisme te voorzien waardoor dit recht wordt erkend?